مازیګری دی خبرې مه کړه
ته به د ناز خیرې کوې رښتیا به شینه

همدا ټپه وه چې مېین یې کړم.
هغه هم په داسې چا چې لیدلی مې هم نه وه له دې وړاندې مې ورسره هیڅ اړیکې نه درلودې.
دغې ټپې د شعر په ښاپیرۍ مېین کړم.
له هماغه ځایه مې له دغه ښاپیرۍ سره د ملګرتیا تار وغځوه.
کلونه کلونه مې خپلې محبوبې ته د زړه وینې ورکړې د هغه انځور مې جوړ کړ، خو هغسې نه، کومسې چې مې زړه غوښتل ځکه ما بیللې وه، ما ماته خوړلې وه خو نا هیلی نه وم.
د محبوبې انځورونو په لټه مې پیل وکړ هڅه مې کوله تر څو خپل مات زړه ته پرې ټکور ورکړم.
بلا ډېرې شپې مې ورته رڼې کړې بلا د ډېرو کتابونو پاڼې مې واړولې تر هغه مې خپلې مبارزې ته دوام ورکړ.
تر څو خپلې موخې ته ورسیدم.
انځورونه مې پیدا کړل هماغه انځورونه کومو انځورونو چې زما مات زړه کوشیره ؤ.
دا انځورونه مې لکه د ړوند امسا ساتلي ویریږم هسې نه

Aghalibrary.com

خبرې

درو اوشعرونو نه پوهیدم خو
و شپنو له خولې اوریدل چې
لاړم یو شپونکي څه ویل او له
رسته مې خواته را ورسید ور

رې مې خپلې مشوقې ته وهلې
نه اوري.

ویې ویل.

Downloaded from: Aghalibrary.com

رانه ورک شي بيا ماتې ونه خورم.
نو تاسو ته يې امانت درکوم.
هيله ده زما د محبوبې انځورونو ته زما په سترګو وګورئ
شايد دومره به ښکلي نه وي خو په يقين وايم چې ډير
بدرنګ به هم نه وي.
نور نو زه ستاسې او د لفظونو انځورونو تر منځ نه خنډ کيږم
تاسې انځورونو ته پريږدم.
له عبدالهادي اثر څخه نړۍ مننه، چې د کتاب په ډيزاين او
سټينګ کې يې خپله خواري کړې، ګوتې يې خاورې مه شه.
په پای کې د خپلو ټولو درنو ملګرو هر يو عبدالرشيد
همت، ډاکتر عطاالرحمن صافی، محمود شهيم، مطيع الله
پرهر او په ځانګړي ډول د ميهن خپرندويې ټولنې مشر
ښاغلي بشير احمد همت نه مننه کوم چې دا انځورونه يې تر
تاسو ورسول.

اوبه يې يخې او ډوډۍ يې تل ګرمه اوسه
کور يې ودان
محراب ګل مخلص
۲۲/۸/۱۳۹۵
کوز کنړ خپل کور

/اجمل اند

خدايه! (ج)

خدايه ! ژوند ، د شنې چينې په شان راته راوبښه
زړه دا ستا په عشق باندې ودان راته راوبښه

ټولې وسوسې زما له ذهن ځينې کډه کړه
ای خاونده ډاډ او اطمينان راته راوبښه

دومره ډېرې ډېرې مې د زړه له خونې وباسه
دې سينه کې نور د ټينګ ايمان راته راوبښه

داسې يو اميد چې مې دې ستړي ژوند ته رنګ ورکړي
خدايه يو سپېڅلی شان ارمان راته راوبښه

ستا د رحمتونو په دربار کې دا دعا کوم
ډېر يمه ناتوانه خدايه توان راته راوبښه

دا د غربت شپې مې ای خالقه ته رالنډې کړه
ژوند پر يو ودان افغانستان راته راوبښه

Downloaded from: Aghalibrary.com

بختیار تلاش

غزل

اوښکې مې په سترګو کې تودې کړه او بیا لاړه شه !
ختمې مې وجود کې هدیرې کړه، او بیا لاړه شه !

وامې خله او ښه مې د خپل اور په شور کې وسېځه
جوړې دې پر ما د اوففف نښې کړه، او بیا لاړه شه !

خپل خوی دې له خپله ځانه وشړه او شه خپه
خپلې هیلې خپله ذات کې مړې کړه، او بیا لاړه شه !

ته دې له خپل ځانه تېښته وکړه، ما ته راشه، خو
ځان مې په لوی لاس په ما پسې کړه، او بیا لاړه شه !

خپل **تلاش** له اوو رنګونو واړوه فاني یې کړه !
یار پسې د ټول جهان نارې کړه او بیا لاړه شه !

میر احمد یاد

غزل

لکه ګلاب، په خپل اغزن ډنډر رامات هم زه
واه ! عجیبه انصاف، بدنام هم زه میرات هم زه

تر منځ مو سوله هم زه، جنګ هم زه، بېلات هم زه؟
او نذر هم زه او د چا د سر خیرات هم زه ؟
ته ملامته هم، سرخ رویه هم ، خوشاله هم
زه ملامت هم نه، خفه له تانه زیارت هم زه؟
اوس بې دلیله هم زه، چپ هم زه، برباد هم زه
او لا منم به، منسوخ شوي روایات هم زه ؟
ښه منت بار هم زه، دعوت هم ستا ، احسان دې هم؟
بیا به دردېږمه ، په دغه ملاقات هم زه ؟

هو قرباني هم زه، پردی هم زه او هیر هم زه
او شوم له درده خپله غیږه کې راقات هم زه

Downloaded from: Aghalibrary.com

حضرت یوسف یوسفزی

غزل

په ټوله لار، مې ستا نامه اخیسته ښار ته تلمه
او په همدې به مې دمه اخیسته ښار ته تلمه

تمامه شپه به ډیوې سره زه ویښ پاتې وم
سهار مې مور نه اجازه اخیسته، ښار ته تلمه

هغه روپۍ چې رانه ستا په دوا ولګېدې
نن مې پرې تاته لوپټه اخیسته، ښار ته تلمه

نو تا به وویل چې ځه خو په ځان خیارل ساته ډېر
چې به مې تانه مشوره اخیسته، ښار ته تلمه

مزدوري نه وه بده ورځ وه خو نه صبرېدم
له **یوسفزي** مې کرایه اخیسته، ښار ته تلمه

هدایت الرحمن غریبیار

غزل

زه مې په خپل ځان باندې تاوان ښه یم چې ته ښه یې
پرېږده زه همدغسې حېران ښه یم چې ته ښه یې

ستا سترګې پر نمې مه شه ستا زړه دې ودان اوسې
زه د زړه پر ماتو پښو روان ښه یم چې ته ښه یې
سم لکه د چانه چې د ژوند څوک وتروړي
او که نه هماغسې پرېشان ښه یم چې ته ښه یې
ستا د هوښیار توب کیسه دې ورسیږي هر چاته
زه د لیوني د زړه ارمان ښه یم چې ته ښه یې
ته د اسوېلو او اندېښنو له ښاره ووځې
زه دا سې اخته په ویر د ځان ښه یم چې ته ښه یې

ته به خفه کېږې نه که ورونه هر څه کړي پر ما
زه لکه هماغه یوسف خان ښه یم چې ته ښه یې

Downloaded from: Aghalibrary.com

هدایت الرحمن غرېبیار

غزل

دومره ناترسه خو ددې دَور انسان نه وو
ښار یې حلال کړو وایې یو هم مسلمان نه وو

دلته بلا ، مخونه ده په وینو ورنګول
کالي بې سپین وه، خو په زړه کې بې ایمان نه وو
شاید قیامت و ، قامتونه نړېدل، غورځېدل
شاید قیامت و ، په سرونو مو آسمان نه وو
دوي به زما د نړېدو تماشه هم وګوري؟
زما له سره په یارانو دا ګُمان نه وو
جانانه ځار دې شم، قربان دې شم، لوګی دې شمه
که ته پیدا نه وې نو اوس به دا جهان نه وو
مونږ د رواج د ذولنو نه بغاوت نه کوو
کنه دا چا وې؟ چې په زړه کې مو ارمان نه وو

ته یې غوښتلې ستا په پلونو پسې تلو لیونی
ستا **غرېبیار** بلا وهلی خو په په ځان نه وو

سید شاه سعود

غزل

ځان مې په لاره کې شیندلی دی راځه راپسې
ټوټه ټوټه مې د وجود را ټولوه را پسې

چې خبرېدمه نو د خلکو رهبر شوی ومه
بس خو روان ومه او لاره جوړېده راپسې
دا اوس چې زه مخې له ورشمه او مخ اړوی
همدا جینی وه چې تر کلی به راتله راپسې
باور لرمه چې هینداری به ړندی پاتی شی
که رونه نه کړه چا د ستورو غوندی شپه را پسې
د زندګی را له مهار په لاس کې مه را کوه
ګوره بې لارې به شي ټوله قافله راپسې

سعوده زه یې تش په سترګو کې ساتلی یمه
ورته لږ ووایه چې تیزه کړي لمبه را پسې

Downloaded from: Aghalibrary.com

عنایت ثاقب

غزل

زړه کې مې د درد د څړیکو زغم نه و
پښو کې مې دا ډېره موده دم نه و

زه په داسې ځای کې رالوی شوی یم
چیرته چې کتاب نه و، قلم نه و

ځکه خو مې ځان درنه راټول کړلو
ستا بعضې کارونه یاره سم نه و

دا خلک د چا ازار وهلي دي
دلته خو ویرونه چم په چم نه و

خوښ چې و، یاران ترې زاریدل واړه
سخته کې **ثاقب** سره یو هم نه و

میوند درځار

غزل

وخت سره به ګوتې لړې ماتې کړو چې څه کېږي
هیلې به د ژوند لپاره زیارتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اند ښنه لري !؟
پرېده پدې زړه کې به یې پاتې کړو چې څه کېږي

خدایه په کتاب کې مې وعده د جنت ولیده
اوس به یې دا پانې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د یو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې اب حیارتې کړو چې څه کېږي

امن چې درځاره د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

Downloaded from: Aghalibrary.com

خالد سنګر

غزل

د محبت تاج مې په سر دی لا بې تاجه، نه یم
لکه باچا د ډېرو لښکرو ته محتاجه، نه یم

له ګانړو کلک او له ګلونو نه نازکه انسان
خدای پیدا کړی د یوه شي له مزاجه ، نه یم

په ایینه کې خپل خواشیني مخ ته ګورم مدام
څوک وایي یاره چې خبر دې زه له جاجه ،نه یم

اوس هم زما د زړه په ګل لکه شبنم ورېږي
جانانه خلاص دې زه د یاد له احتجاجه ، نه یم

پکې انسان ته د انسان په شان نظر نه کېږي
خوښ د نړۍ له دې بدرنګ ،بدرنګ رواجه،نه یم

اتل افغان

غزل

اور ته او لمر ته به بیځایه په سجده پریوتم
تا ته راورسیدم خدایه په سجده پریوتم

چې رانیږدې به شوم نو رنګ رنګ دیوالونه به وو
چې کوم یو در ته به له ورایه په سجده پریوتم

ستا د ښکلا په تصور کې زندګي تیروم
په هر پړاو په هره سرایه په سجده پریوتم

اوس دې تیرو خطاګانو پیغور نه راکوی
اوس دې خپل ضمیر ته وایه په سجده پریوتم

ما چې د خپل کرم د سیوري لاندې ودروې
ما ته هم هغه لار راښایه په سجده پریوتم

Downloaded from: Aghalibrary.com

سید شاه سعود

غزل

ما ریشه ریشه با سلو ستا وجود له خپله ځانه
خو په خدای چې یو ذره هم کمیدلې نه جانانه

دا منم چې ټوله لاره څو شیبو کې سر کیده خو
بې قدمه وم په دې چې مزکه نه وه تر اسمانه
ما وی لاس به درنه واخلم فاصلې به در له درکړم
خو چې څنګه رانژدې شوی نو کیسه شوه ټوله ورانه
هر نظر به دا ګڼله چې جهان به رانه ډک وي
هر بدن خپله خوشبو کې ځان ساتلې و پریمانه
څه د سترګو فریبونه څه د رزق بندیزونه
څومره جوخت چې را سره وې دومره لرې وې له مانه

هره ورځ ورله **سعوده** رنګ او نور زما په کار وي
بیا په سترګو څه کومه چې اشنا شي بې جهانه

جلال امرخېل

غزل

زه لکه بُت ، چې سره ګلونه قتلیده ، ولاړ وم
چې زما زړه به و ولاړ او که به زه ولاړ وم

خلکو سهار نه تر ماښامه ستا لټون کولو
زه به سهار نه تر ماښامه په لمانځه ولاړ وم
ما وې چې ځان په خلکو وینم د لمر په تکیه
څومره کمزوری وم ، همیش په لمرخاته ولاړ وم
زه له هغې پس بیا په دواړو پښو پریوتمه
زه تر هغې چې ستا اواز مې اوریده ، ولاړ وم
چې را په یاد به شوې چې تا له به بنګړي راوړل وي
نو مزدورۍ ته به په لمر او بارانه ولاړ وم
سپوږمۍ په تلو وه ، هر سړی په کټ کې پروت و خو زه
د بې وفا د راتلو لوظ رایاردیده ، ولاړ وم

جلاله! څنګه مې حیرانه ځان ته ودروله
چې نه واپس ورنه راغلی وم او نه ولاړ وم

Downloaded from: Aghalibrary.com

ممتاز اورکزی

غزل

نور څۀ آغاز د امتحان ؟ نور څه انجام د امتحان؟
ژوند سراسر يو امتحان او زه ناکام د امتحان

څه کا ميابي؟ څه يې مزه؟ له ما يې مه پوښته جناب
خوف هر نفس د امتحان ، خوف په هر ګام د امتحان
بې خبري لکه يو خوب بې خبري لکه يو خيال
خبر دی خاص د امتحان ، خبر دی عام د امتحان
زه د ازغو نه يم راتير ازغي مې هېر د ازغو هېر
غم دی د ګل د امتحان غم د ګلفام د امتحان
ګېر په ګناه ثواب کښې زه يم په عجب عذاب کښې زه
اوس امتحان دی زما جام اوس مې هر جام د امتحان
ګونښېږم زه د ځان سره نه تا سره ، نه چا سره
خو به نيو کو کښې راځم شو مې کلام د امتحان

ممتازه! اوس هره خامي بالا له پېچ ، بالا له خم
څه امتحان هم بلا خام، څه زه يم خام د امتحان

ممتاز اورکزی

غزل

په خدای که په ګناه او په ثواب يم کليواله
په خدای نن سبا بل شانې خراب يم کليواله

دا کلی عذابونو هم راويښ نه کړو ، څه او کړم؟
برباد شوم کليواله ، په عذاب يم کليواله
زه تا په دې خبره څنګه پوی کړم؟ نه پوهيږم
زه خيال يم کليواله ، زه سراب يم کليواله
ملک راپوري خاندي او ملا اړوي مخ
بيخي په ليونيو کښې حساب يم کليواله
غريبه ، زه خاموش يم درته ناست لکه د بت
وتلی ستا له سوال او له جواب يم کليواله
چې اوسوم نو هيچا هم را او نه کتل.ځه خير دی
نه سيخ يم کليواله ، نه کباب يم کليواله

نيم کلی خو به خامخا خلاف وي د ***ممتاز***
په دې زاړۀ کتاب کښې نوی باب يم کليواله

Downloaded from: Aghalibrary.com

ممتاز اورکزی

غزل

ماښامه ! د خمار غونډې يو کس دی زما خوښ دی
ته نورې قیصې څه کوې ؟خو بس دی، زما خوښ دی

چې خپل مې شي چې خپل يې شم. دا نه ده زما وس کښې
ملګرو ! ! زما دومره پورې وس دی، زما خوښ دی

بې حسه ، بې سیواده دی په شل ځایه تقسیم دی
خو څه اوکړم ؟ همدغه مې اولس دی زما خوښ دی

دا جسم ، چې په یو ځای راټول شوی دی هم ښه دی
دا زړۀ ، چې په دې جسم کښې تس نس دی،زما خوښ دی

ممتازه ما ګلاب وو ورلیږلی چې یې خوښ وو
ممتازه رالیږلی یې واپس دی، زما خوښ دی

ممتاز اورکزی

غزل

له ځنګ یې نه پاڅمه نه په ځان ستم نه کوم
مزاجه ! پرې مې ږده اختر دی زه ماتم نه کوم

ښه، چې ته وایې چې غم مه کوه نو نه یې کوم
زما په برخه دغه کار وو دا به هم نه کوم

له میکدې نه را روان یم ،له دکانه نه یم
د خدای نیکبخته ! هیڅ حساب د دم قدم نه کوم

زۀ خپلې ویرې تنهایۍ ته دومره اوغړیدم
چې د سراب سترګه شوم هیڅکله به نم نه کوم

ممتازه ځان خو په جنت پسې وژلی نه شم
الله ګواه دی دومره خوف له جهنم نه کوم

Downloaded from: Aghalibrary.com

جلال امرخېل

غزل

دا نوی رنګ په دې ګلاب غزل کې څه و چې و
دا خو زما د زړه د زخم ټوکیده و چې و

له جنګه پس دلته ژوندی فکر بیا پاتې نه و
او هغه هم د مرګ په خوب باندې ویده و چې و
ما ورته وېل چې بې له تا خو قیارمت و په ما
سترګې یې پټې کړې په اوښکو وېل یې ښه و چې و
هغه هم ستا په اراده شو ، هغه هم پرېښودم
زما په ټوله زندګۍ کې دا یو زړه و چې و
د ماشومتوب په کیسو ټوله فلسفه ختمه ده
مور به مې وې چې یو پاچا و چېرته نه و ، چې و
په یوه کس پسې مې زړه وکړې لمبې چې نه و
په یوه کس پسې مې زړه اوبه اوبه و چې و

جلاله ! ستا د رسوایۍ کیسه چا نه وه کړې
خو ستا غزل و په دې ښار کې خوله په خوله و چې و

مشر خان ناظر

غزل

د غره لمن، نرئ شمال ، سپینه کیږدۍ او شپېلۍ
د شنو نښترو زمزمې، ستوري سپوږمۍ او شپېلۍ

د جانان یاد ، درد او فریارد بل د مړو اوښکو ډیوې
د شبګیر شپه، د غم ټپې، ژړا سلګۍ او شپېلۍ
دچا تصویر دې لکه مړئ راته پروت پرې ویر کړم
ورته کووم د غم سندرې غړنۍ او شپېلۍ
د عشق جنون ،دا تریخ بیلتون او دا یواځې ژوندون
د ارمان چیغې مې راخیژي له مرۍ او شپېلۍ
زړه مې نادان، حسن پرست، په فراقت کې دیار
له مانه غواړي هره شپه د خوب ګولۍ او شپېلۍ

بیا **مشرخان ناظر** د سوز ډکې نغمې غږوي
یواځې ناست، تیاره ماښام، خړه سیلۍ او شپېلۍ

Downloaded from: Aghalibrary.com

فاروق دیدار

غزل

د خوښۍ وخت کې راسره وو خو په جنګ کې نه وو
چې مې پکار شول نو ملګري بیا مې څنګ کې نه وو

دلته پدې ځمکه شناخت د انسان ګران ؤ ځکه
چې څېري خلکو بدلولی په یو رنګ کې نه وو

څنګه په نه خبره مخ اړوې نه راګوري
دا عادتونه خو یو وخت په تا ګلرنګ کې نه وو

هغه خوشبو مې ټولې حس کړلې ستا د وجود
کومې خوشبو چې کشمالو او په لونګ کې نه وو

دیداره! بیا درنه انصاف غزل کې ندې شوی
ټول صفتونه د اشنا دی په اهنګ کې نه وو

فاروق دیدار

غزل

څه به د ژوند د رنګینو د موسیقۍ مزه وي
څه به زما د میرات مړې زندګۍ مزه وي

څلور دیواله د کوټې او هم شیندلی هوس
زړه به دی خوري یواځې دا د خاموشۍ مزه وي

د ستا د شان سره چې ښایي داسې کله یو مونږ
څه به زمونږ د نیمګړې بندګۍ مزه وي

نه به همداسې وي رنګینه پرې دهوکه چې نشئ
نه به همداسې خیارل کوه ددې نړۍ مزه وي

د چا وجود په خوشبویو باندې چې رنګ شې ذره
دیداره بیا به دې د شعر د شاعرۍ مزه وي

Downloaded from: Aghalibrary.com

نورا جان بهیر

غزل

ورک ځان پسې وهمه لاس او پښې تپه تیاره کې
راګیر یمه د بندې دایرې کومه نقطه کې

لوګیږم که ښکاره یې شوم د سرو سترګو لمبه کې
زما په تماشه به شي په خپله تماشه کې
ما ټینګ په غیږ کې ونیسه وهمونو یم اخیستی
بل ور را پسې وتړه د ننه په کوټه کې
ته غلی ! جل وهلی روح نن ښه دمه کومه
په ټکنده غرمه کې او په سپینه لوپټه کې
حیران یم چې ساه ګانې یې په مخکې رژیدلې
نو ولې یې ونه ریږدیدې ګوتې په ماشه کې
دردونو ! خیر که ما ورپسې ډیرې شپې رڼې کړې
اخر مې لالی وموندو د ستورو په جرګه کې

بهیره! د دې دور تضادونه عجیبه دي
جنګونه په جومات کې او لمونځونه په حجره کې

خدایداد خیرخواه

غزل

جانانه مه ږده د غمونو راله غر په اوږو
زه خو په یره ګرځومه دا خپل سر په اوږو

ورې ماشومې د پلار قبر ته ژړل ویل یې
ما که پخلا نن راله بیا راکه چکر په اوږو
زما د مینې یو همدا کرامت منئ که نه؟
ما ژړولې ملایکې دي اکثر په اوږو
چې ښه د کار شي نو په خپله یې له کاره باسو
مونږه قبرونو ته راوړي دي سره زر په اوږو
دا سړی څوک دی چې ټوپک یې په اوږه ایښی دی
دا سړی ولې ګرځوي ځان سره شر په اوږو

چانده کېده ددې وطن د جوړېدو لپاره
خیرخواه راوړی وو د خپلې کوټې ور په اوږو

Downloaded from: Aghalibrary.com

بصیر الحق عادل

غزل

څومره ژر خپه شمه او څومره ژر خوشاله شم
وه انسانه کله چې را وروسته ستا له خیاله شم

زه د محبت په یوه داسې حد کې ګیر یمه
یوه شېبه چې لیرې رانه درد شي نو بد حاله شم

ته خپل نفرتونه کوه زه به محبت کووم
داسې یوه سیالۍ کې دې بیخي پاتې له سیاله شم

پښو ته دې درټیټ شمه په چغو چغو وژاړم
جانې وه مورجانې چې خبر ستا له کماله شم

کډې یې ترلې دا دعا یې لپه کړې وه
خدای دې کړي چې زه هم د **عادل** دوی کلیواله شم

قدرت الله درمان

غزل

ستا د زلفو په دیوال ګوتې راکاږم
د تېرو غنو په جال ګوتې راکاږم

په صفت کې دې کمی رانه وه نه شي
په خپل خیارل ډېرې په خیارل ګوتې راکاږم
خوب کې وینم په رخسار دې لاس وهمه
د وربښمو په دسمال ګوتې راکاږم
مات کودړې به یې بیا پیوندومه
په مات زړه مې د کولال ګوتې راکاږم
ستا د نښو ډک صندوق مې راخلاص کړی
په سکروټو کې کنګال ګوتې راکاږم
خوله غوښتل لرې خبره ده درمانه
په وینښتو کې یې په سوال ګوتې راکاږم

درمان ګله ښکلی عکس به مو راشي
ستا تر څنګ چې مې په شال ګوتې راکاږم

Downloaded from: Aghalibrary.com

میرویس انتظار کامه وال

غزل

بس که ښه ؤ که خراب ؤ انتخاب ؤ
د یو چا د خولې ځواب ؤ انتخاب ؤ

د تقدیر دویش په هرې برخې خوښ وم
وخته ! ستا که هر عذاب ؤ انتخاب ؤ

محبت ؤ که ځوانۍ وه که ارمان ؤ
میکده وه که مهراب ؤ انتخاب ؤ

چې یې شکل ؤ ستا شکل سره ورته
که نرګس ؤ که ګلاب ؤ أنتخاب ؤ

که **میرویس** نورو له هر څنګه ؤ وبه
ماته ګران خانه خراب ؤ انتخاب ؤ

شفیع الله مصور

غزل

کربلا بې که په وینو باندې سره شوه
د حسین جذبه سره نه شوه، توده شوه

دا د چا د وینو، اوښکو تسلسل دی؟
دا سینه د ځمکې څه باندې لمده شوه؟
د یو چا په انتظار پښتنه پېغله
په څلورو دېوالونو کې زړه شوه
د ساقي د تندې ګونځې پرې مسکۍ شوې
چې توبه رانه په څښلو کې اوږده شوه
ستا پر وړاندې مې له یارده ووتله
که خبره مې په شونډو کې ویده شوه
ته یوا ځې، خو خبرې دې وې ډېرې
موږه دوه و، خو خبره مو یوه شوه

اوس هر چا ته په کې خپل تصویر ښکارېږي
ستا تصویر خو **مصوره!** ائینه شوه

Downloaded from: Aghalibrary.com

جمال ثاقب

غزل

بې له تانه هم ساه اخېستی شمه ته لاړه شه
زه به مې په خپل وجود کې ځای شمه ته لاړه شه

پربېږده ! چې لمبه شمه لوګی شمه ته لاړه شه
اوس د زنده ګۍ غمونه وړی شمه ته لاړه شه
بیا به دې له تلو نه پس لمنه د زړه وځنډم
بیا به لکه خپلې اوښکې توی شمه ته لاړه شه
نور به نو په ما باندې له دې نه پورته څه وشي !؟
دومره ده چې روغ به لېونی شمه ته لاړه شه
نه ! نه ! ته زما لپاره شاته-شاته مه ګوره
نه ! نه ! زه ژوندی پاتې کېدی شمه ته لاړه شه

تل به مې په زړه کې ستا د مهر ډیوې بلې وي
تاپسې په ورکو لارو تلی شمه ته لاړه شه

کرن خان

غزل

له تانه به څو واړې شمه ځار له تا قربان
زما خو داسې زړه دی لکه لوی افغانستان

په تېر عمر دې بیا په ځان مَښن کړم لېونۍ
زړه ډېر څه راته وایي، خو وبربړمه په ځان

ستا غم لکه اولاد راباندې ګران دی نور یتیم یم
بچې د غریب پلار یمه وطن مې هم دی وران

دا دومره عمر چرته وې جانانه په خیر راغلې
اوس ځمکه هم ښایسته شوه مهربانه شو اسمان

Downloaded from: Aghalibrary.com

غني هاشمي

غزل

که د نرۍ له شپېلۍ غږ د يکه ځار پورته شي
هوسۍ به ګرد کېني، ګډا ته به ښامار پورته شي

راځئ د کرکو چم ته يوسو يارقربان ملګرو
چې د لمبو له تله ښکلى لاله زار پورته شي

پړانګ بيا له ستنوني کلک نيولى دى دبلاربې هوسۍ
خو زه يې اورم چې اسمان ته يې کوکار پورته شي

بيا به ګلپاڼې وروي لاندې د کاڼو پرځاى
که د ژوندون ځلي ته څوک د عشق پرلار پورته شي

شي به راشنه د «**هاشمي**» د احساس سوې ځمکه
له سوو ځانګو که د شنو هيلو بهار پورته شي

غني هاشمي

غزل

لمبې وې د انسان له سوي ځانه جيګېدې
وريتې چيغې د خداى تر لامکانه جيګېدې
خندا د يوه قاتل او سوې ساندې د مقتول
دا دواړه سره يوځاى مسلمانه جيګېدې
تا سر ټيټ کړى نه دى، نو د سر د غوځېدو
دا نوې پاليسۍ به خود افغانه جيګېدې
قربان دې شم، چې ولې لا هم پوه نه شوې باچا ؟
د دېو له هرې ناستې پښېمانه جيګېدې
يو وخت وو، چې به تا ته داسې ټيټې ټيټې نه وې
يو وخت مو سترګې تا ته هم شيطانه جيګېدې
اى کاش چې ماتې ګوتې زموږ د سوو اسويلو
د وخت د قاتلانو تر ګرېوانه جيګېدې
پرون ابليس وژلې پرښتې د هسک پر لار
په لاس يې چې ښېرې مو تر يزدانه جيګېدې
نن بيا عرش کې توبه توبه ناري د پرښتو
دا ستا په حال زما افغانستانه جيګېدې
وې ناست (**هاشمي**) بيا د سرو سکروټو پر غونډۍ
سپرغۍ ستا د غزل له يارقربانه جګېدې

Downloaded from: Aghalibrary.com

شرر ساپی

غزل

بس دی چې سترګو کې او به درپسې وګرځوم
داسې نو مه کوه چې زړه درپسې وګرځوم

ته چې مخ کومې خوا ته وا ړوې رڼا وکړې
زه نو هم هغې خوا لېمه درپسې وګرځوم

د ګېډۍ زلفو بار دې درون دی نازولې نجلۍ
خوښه دې نه ده چې دا زه درپسې وګرځوم

ډېره موده وشوه چې نه ښکارې او نه دې وينم
چېرته په شونډو کې خواږه درپسې وګرځوم

شرره ياره ته به يې که ته به نه يې ياره
که زه لشې بانه درپسې وګرځوم

حنیف حیران

غزل

هیروم دی خو په زړه کی را په یاد شی
کنهګار نشم لمانځه کی را په یاد شی

که می هر څو یی له زړه ځینی ویستلی
نوم دی بیا راشی په خوله کی را په یاد شی

هیرولو ته دی کوم ځای سړی لاړ شی
زه پو هیږم لا په غره کی را په یاد شی

دهمزولو له اتنه ځینی وځم
دهمزولو په واده کی را په یاد شی

لکه لمر په را ختلو کی دی ګورم
لکه لمر په پریوتو کی را په یاد شی

Downloaded from: Aghalibrary.com

حنیف حیران

غزل

ستا د غونډې زنې خال ته پاتې کیږي
پسرلی دا ځلې کال ته پاتې کیږي

پښتنو لره نور زهر خوړل بویه
که تر دې هم ابتذال ته پاتې کیږي

دې یارانو مې ماضي کې څه موندلي؟
چې نه وړاندې ځي نه حال ته پاتې کیږي
دا مین له خپله مرګه ځکه تښتي
په ژوندوني یې وصال ته پاتې کیږي
ځئ! په خپلو ماشومانو زده کړې وکړو
ګنې دا ډیوې شمال ته پاتې کیږي
زه مې خپل زړه ولې تا باندې تاوان کړم
مات منګی بېرته کولال ته پاتې کیږي

د تمبل شاګرد په څېر شولې **حیرانه**!
هر ځواب دې بېرته سوال ته پاتې کیږي

شفیع الله مصور

غزل

په خپلو روایارتو نه، سپوا کوي خالقه
احساس مې په دې حال هم ستا رضا کوي خالقه

دا بس نه دی چې خپل تصویر د بل چا په نوم ژاړم؟
حالات! د جبر کومه انتها کوي خالقه
چې دا دې د بنده د اختیار کومه مرتبه ده؟
چاړه مې په مری ږدي بسم الله کوي خالقه
قربان دې د کلام سپېڅلو تورو نه، توبه او
ملا یې راته څرنګه مانا کوي خالقه
تر هغې د سبا سترګې همداسې ویدې پرېږده
تر څو چې راته دا سترګې رڼا کوي خالقه
خو تا راکړې دوه سترګې، یو زړه مې ورته ورکړ
نو اوس رانه د څه شی تقاضا کوي خالقه

تر څو به د خپل ژوند د لمبه فکر **مصور** وي؟
تر څو به نو په خپل تصویر ژړا کوي خالقه

Downloaded from: Aghalibrary.com

شاه نواز باقر

غزل

هیچا ونه لیدې زما د ژوندانه تنها کې
په ډېرو چیغو مې را وختې په خوله تنها کې

د وخت غربت د ژوند لټون او انتها د مینې
د چا لاسونه د چا پښې او د چا زړه تنها کې

اوس به مې تنده ماته کړي وي پرې ترې یمه
د خدای نه ځار شمه اوس نه کوي اوبه تنها کې

چا ټکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟؟
سحر وختي مې ولیدې د کور په وره تنها کې

باقره! ما په داسې ښار کې ژندګي تیره کړه
چې نه سندرې خلک پیژني او نه تنها کې

ګل رحمان رحماني

غزل

څوک "د درې مورچل" او څوک هم د "فولاد" مین دي
هغه ډېر کم دي چې په خپل غره او هېواد مین دي

ورپسې نه مرمه، خو ستونزه مې بس دغه ده چې
ځینې خیالونه مې پخوا د چا په یاد مین دي
څه رنګ په رنګ مې ژړوي، څنګه مې وینې زبېښي
ته به وا دوی زما په اوښکو او فریاد مین دي
دلته د بڼ ګلونو هم خپل طبیعت هېر کړی
له وږمو تښتي، په توپان مین، په باد مین دي
زه د ګلپاڼو هار وړم دوی مې تر داره بیایي
دوی را لوی شوي په چړو کې، په جلاد مین دي

د ژوند جنت یې د دوزخ له سرو لمبو نه ځار کړ
د هدیرو خلک لا هم په "زنده باد" مین دي

Downloaded from: Aghalibrary.com

حیات الله ګهیځ

غزل

په تهمتونو رنګ جامې درسره ښې ښکاري
له کلي مه ځه ! دا کوڅې درسره ښې ښکاري

اوس مې ریښې ریښې ګریوانه پورې ځله خاندي
تا راته ویل چې زولنې درسره ښې ښکاري

سره لوپټه سره اننګي او تکې سرې شونډې
بس ګرځوه یې دا لمبې درسره ښې ښکاري

سپرلیه شین خادر په منډه منډه مه ټولوه
زمونږه غرونه او درېې درسره ښې ښکاري

ګهیځه ! پام د میخانې دروازه بیرته نه کړې
دا څونډي داره شنې تسبې درسره ښې ښکاري

اتل افغان

غزل

مخامخ به کېنو اینه به منځ نه لرې کړو
یه زما هم شکله فاصله به منځ نه لرې کړو

څو به را ایسار یو د کوډګرو منترونو کې
څه چې نور بهر شو دایره به منځ نه لرې کړو
مونږه د تاریخ په نوم وختې غولېدلي یو
بس دی تېره شوې زمانه به منځ نه لرې کړو
ولې مو د یو بل د راتلو لار بنده کړې ده
کور چې مو شریک دی، دروازه به منځ نه لرې کړو
بیا به د وژلو اراده یو بل ته نه لرو
دا سې چل به وکړو خزانه به منځ نه لرې کړو
کم تر کمه ستا دا انتظار خو به مې نه وژنې
ته که بیا راتلې هم خو وعده به منځ نه لرې کړو

مونږ که په رښتیا زړونو کې خپله رڼایي لرو
ظرف به مو بیا دا وي، چې ډیوه به منځ نه لرې کړو

Downloaded from: Aghalibrary.com

میرویس انتظار کامه وال

غزل

نه داسې نه ده چې به دومره په اسانه کیږي
دچا د زړه ساتنه ګرانه ده په ګرانه کیږي

حیران په دې یم بې له تا مې ژوند تیریږي څنګه
څنګه مې یاره ګوزاره اوس بې له تانه کیږي
زه خپل دښمن په دې بخمه غچ تري نه اخلمه
خیر دی انسان دی خامخا خطا انسانه کیږي
چانه یې وګټمه چانه یې تپوس وکړمه
زما په ګران وطن تیری له هري خوانه کیږي
ددې ولس خلکو کرلی فصل وسوزیده
ددې ولس ګیله له تا ځنې بارانه کیږي

چې د نفرت ډکو حالاتو کې وسیږمه زه
میرویسه، ځکه خو مې ویره له خپل ځانه کیږي

سید مرسلین متین زی

غزل

سترګو ته دې نه ګورم خمار به رانه پاتې وي
ژوند به رانه پاتې وي روزګار به رانه پاتې وي

نه کنه زما د پرهرونو پروا مه کوه
تاته به درګورمه پرهار به رانه پاتې وي

نه ، نه مړه ماته د لفظونو ښکلا مه ښایه
څیرې به غزل کړمه معیار به رانه پاتې وي

بیا مستو څپو ، د کلي شور په سر اخیستی یم
کلی به مې خپل کړمه او ښار به رانه پاتې وي

پرېږده **متین زیه** ستا غمونه په سر نه وړمه
پرېږده د جانان د زلفو شمار به رانه پاتې وي

Downloaded from: Aghalibrary.com

حسن ولاړ

غزل

د دې خوبونو اباد ښار ته به نور اور واچوو
چې نه ختمېږي انتظار ته به نور اور واچوو

اوس دې د ياد مرغه په بل نښتر کې ځالې وکړې
زړونه به سخت کړو دې چنار ته به نور اور واچوو

يوه خبره په کې هم د حق له پاره نه کړي
دې بې ضميره اقتدار ته به نور اور واچوو

چې هره ورځ ورته د غره د سره لاندې راځم
د تصويرنو دې قطار ته به نور اور واچوو

چې هر نظر دې په نفرت راستنوي وي حسنه
د محبت داسې اظهار ته به نور اور واچوو

قدرت الله درمان

غزل

ايله ارام شومه ايله مې لږه ساه واخېسته
زما نامه چې د رقيب په وړاندې تا واخېسته

په بېلتانه مې زندګي د غسې ودوړېده
لکه ميده خاوره له ځان سره هوا واخېسته
نور په پيرانو بې باوره شومه کار نه کېږي
لاړم د يوه ملنګ شاعر نه مې دعا واخېسته
هغې به دومره جدايئ کې ژوندون څنګ کړی وي؟
ما به چې تش ووې چې ځم (دي) به ژاړا واخېسته
زما د ډېرې مړاوي هيلې په ناڅا راوستې
په ترنم چې غرنۍ سندره تا واخېسته

ښه چې زما غزل خواږه نه دي د زړه درمانه
په اوربدو دې يې بېګاه ولې ناڅا واخېسته

Downloaded from: Aghalibrary.com

سوله ژوند

غزل

ساده ساده ژوندون ته نوی رنګ ورکول غواړي
بې سازه ورځو شپو ته لږ آهنګ ورکول غواړي

د مینې او د وینې تړون خپله نور ټینګېږي
فقط د ننګ او جنګ کیسو ته څنګ ورکول غواړي
پهٔ څومره بې نیارزۍ کې د ځوانۍ پهٔ خوب اودهٔ دي
راویښ یې کړه بنګړیو ته دې شرنګ ورکول غواړي
ګرم نهٔ دی دهٔ نشه د لونګین لیدلې نهٔ ده
دا بنګ ترې یوې خوا ته کړې لونګ ورکول غواړي
د علم دولت سوزوي د خېټې جهنم کې
بچو ته د قلم پهٔ ځای کولنګ ورکول غواړي

ملنګ د پاکې مینې یې د خیال کنډر ته راغی
نو ځکه (**سوله ژوند**) د زړهٔ قلنګ ورکول غواړي

ثانیه ارمان

غزل

نه له اقراره چرته ځي نه له انکاره وځي
ستا په اوږدو اوږدو وعدو سړی له کاره وځي

جوړې لمبې مې دزړګي دننه پاتې نه شوي
خړ خړ لوګي چې دبر کلي له چناره وځي

هغه چې خپل کلي پرېږدي څه لېونی خونه دی
ستا په پېغور باندې شرمېږي ستا لپاره وځي

دژمې لنډې لنډې ورځې پکې ستا یادونه
دالېونی به دې اخر هم له روزګاره وځي

څوک یې دبندو دروازو سیوري ته هم نه پرېږدي
ارمان ګرم نه دی چې په نیمه شپه له ښاره وځي

Downloaded from: Aghalibrary.com

افسر ملاجان

غزل

ډیر په دې څېزونو پیره ! غلطیږو
اوږدې زلفې په لښت ږیره ! غلطیږو

چې پېسې وي ښکلې پېغله وي بوتل وي
بیا چه څه غواړې وزیره ! غلطیږو
د چا زلفو کښې تر ډیره وخته ګیر وو
ځکه تا باندې زنځیره ! غلطیږو
عربی باندې پوښتنې له مونږ مه کړه
یه منکره ! یه نکیره ! غلطیږو
انسانان یو پرښتې خو مونږ څه نه یو
څه نا څه خو به ضمیره ! غلطیږو

نور تر کومه په دې هورو او غلمانو
ملاجانه دسته ګیره ! غلطیږو

قیس هاشمي

غزل

ډېوه مړه کړه ویده کېږو
توره شپه کړه ویده کېږو

ځه د ژوند خوږه سندره
زمزمه کړه ویده کېږو

ځان غزل کړه ویده کېږو
ما ټپه کړه ویده کېږو

وخت خراب دی ورشه بنده
دروازه کړه ویده کېږو

قیسه راشه په سرو شونډو
خوله خوږه کړه ویده کېږو

Downloaded from: Aghalibrary.com

سید لقمان حساس

غزل

زه خو اوس ستا شومه ته دا غزلې ولې لیکې ؟
دا سې خفه او ناروا غزلې ولې لیکې؟
ستا هغه بیت (چې ته زما شې شاعري پرېږدمه)
هغه دې هیر دې؟ته اوس بیا غزلې ولې لیکې
ګوره ملګری دې پوهیږي چې نامه مې اخلې؟
حساسه مړ شې ته په ما غزلې ولې لیکې؟

***

محمد عمر ښبوه وال

بیتونه

نه پرېږدي د سر سړي
وژني د هنر سړي
دا د پښتنو دښمن
ولې په ټټر سړي
خدایه ته نور وساتي
زموږه د لښکر سړي

سوله ژوند

غزل

بس همدا سې ننواتې ننواتې
نورې بس کړه دا میراتې ننواتې

زما زړۀ کې در ته غر د ګیلو پروت دی
ستا په مخ او ښکې رامـاتې، ننواتې
ستا شوخۍ لکه چې ستا په واک کې نۀ دي
په معصوم نظر کې ساتې ننواتې
هسې نۀ چې مرور شې رانه پاتې
ګله ! نورې رانه پاتې ننواتې
ستا د زور نۀ یم بېلتونه لۀ ناکامه
درولمه دومره زیارتې ننواتې

هغه خپل زړه نه مجبوره شي پخلا شي
تۀ لۀ **سولې** سره زباتې ننواتې

Downloaded from: Aghalibrary.com

شیرالرحمان بېتاب

غزل

ارمان، باور، ښایست، زړګی په کې ستم هم یو څه
زه باوري ستا په دروغو باندې، یم هم یو څه

یو د ښکلا احساس، بل درد په ټول وجود مې هاوي
زه چې درځمه ستا په لور، نو درنه ځم هم یو څه
زه خو فطرت د ښایستونو ذخېره ګڼمه
ځکه په غوږ کې کاغذي ګلونه ږدم هم یو څه
نن چې اذان د نوښت کړي، غزلخوان دلته دي
باور لري په خپل هنر او په قلم هم یو څه
انسانیته ! په تا شرم او که ویاړ احساس کړم
نن دې غندمه او سبا ته دې لمانځم هم یو څه

ستا د وجود نازک احساس ما کې تیارې خوروي
که د رڼا برخه لرې، نو د تورتم هم یو څه

عابد ندیم

غزل

ستا په لیدو مې داسې زړه خراب شي
چې نه په حال پاتې شي نه خراب شي

ژوند تانه پس هغه حالت وګڼه
چې په کاغذ واوړي اوبه خراب شي
ما وی سګرټ مه څکه خراب به دې کړي
وی د خرابو نه به څه خراب شي
زړه سره دومره مینه نه ده پکار
چې نازولې شي واړه خراب شي
شېخه اعمال که د زاهد وګورې
کېدای شي خپله دې ماغزه خراب شي

ندیمه نوره یې نامه هېره که
ګینې د خولې خوند به دې ښه خراب شي

Downloaded from: Aghalibrary.com

ګل محمد مهد

غزل

زړۀ چې مې ستا په لور روان وي زړۀ نازړۀ وي روان
لکه يتيم ماشوم خفه خدازده په څۀ وي روان

په هغه شپه شکر وباسم چې څوک هيڅ نه دي مړۀ
په کومه شپه چې په اسمان کې ستوري نۀ وي روان

زمونږ دژوند هره لحظه کټ مټ هماغسې ده
لکه په خوب کې چې کوم کس پر سر دغرۀ وي روان

ددغو خلکو يو عجيب خاصيت همدا ،هم دی چې
څومره چې سيخ ورسره ځي هومره کاږۀ وي روان

ددې وطن حالات تر دې ځايه راورسيدل
څوک چې صحرا ته ځي نو هم په اوداسۀ وي روان

مصطفی سالک

غزل

ستا د اوربل، ستا د رخسار، ستا د لېمو کيسه ده
څه مختصره اوس زما د ورځو شپو کيسه ده

ماته ښکاره ده د شبنم او د ګلاب فلسفه
زما په غېږه کې بس ستا د غوړېدو کيسه ده

په ګلورين خلوت کې ستا د شونډو لمس غواړم
دا په جنت کې د خوږو خوږو لمبو کيسه ده

څه چې د ځوان هوس په واک کې د ژوند واګې ورکړو
ګنې پيل شوې اوس زمونږ د زړېدو کيسه ده

ته نظريه په محبت کې د تعمير نه لري
تاته خو زړونه ماتول هم د بنګړو کيسه ده

Downloaded from: Aghalibrary.com

سید مرسلین متین زی

غزل

ماته دي مه ښايه د مستې زندګۍ تصويران
ماسره شته مړې زما د ملنګۍ تصويران

بېګاه مې ښه په چيغو چيغو ورته وژړلې
ما سره جيب کې ؤ يو څو د لېونۍ تصويران
په مېکده کې مې ښه ډېره مستي کړې وه چې
پټ وه اخيستي چا زما د بېخودۍ تصويران
يو داسې وخت ؤ ما په زړونو بادشاهي کوله
وګوره دا مې دي ملګريه د ځوانۍ تصويران
زه د دې وخت له حکمران نه خود ګيله کومه
چې دي ونه ليدل زما د بېوسۍ تصويران

خپله دې نه کړه متين زيه خدای دې خوار نکه
په آور يې وسېزه د خپلې ګاونډۍ تصويران

نجیب تنها

غزل

د دښمنه مخکې چې د سترګو د معياره اوځم
کډه به واخلمه او زه به ستا د ښاره اوځم

نور مې باور ستا د وعدو سره تړون نه کوي
نور به زه ستا کړي لوظونو د اعتباره اوځم

يو خوا غربت يمه راغيستی بل خوا ستا يادونه
که خوب او نه کړمه سحر به بيا د کاره اوځم

بغير لته مې د بل چا په خوله صفت بدې شي
چې ته مې نه ګورې نو زه به د سنګاره اوځم

هزار غمونه دي چې زه يې بې د اوښکو خورمه
دا هو ستا غم دی چې اکثر زه د اختياره اوځم

تنها! تا وايه چې کوڅې ته مې اوس څله راځې
زه اوس د بل يمه نو څله ستا لپاره اوځم

Downloaded from: Aghalibrary.com

وصي ابهام

غزل

چې دعاګانې دې له زړه راپسې وشيندلې
د بڼو اوښکې دې لېمه راپسې وشيندلې

څوک چې له کوره ځي اوبه ورپسې شيندي خلک
تا د ګلاب پاڼې په څه راپسې وشيندلې

د زړه لمن مې له غمونو تشه شوې نه وه
وخت انديښنې د ژوندانه راپسې وشيندلې

هغه تصوير مې مورې اوس هم په لېمو کې اوسي
زه چې روان شوم تا اوبه راپسې وشيندلې

ابهامه بيا رانه ازار شولو د چم ليوني
بيا يې تهۍ د ګريوانه راپسې وشيندلې

جعفر الماس

غزل

په زيارتونو باندې نه کېږي په دم نه کېږي
دا درد د مينې درد دی هيڅ ورسره هم نه کېږي

په دې يربړمه چې زړه مې کاڼی شوی نه وي
ډېره موده وشوه چې سترګو کې مې نم نه کېږي
(ځنې کارونه د ټوپک نه بغير نشي کېدای
ځنې کارونه داسې وي چې په قلم نه کېږي)
ته خپلې اورې او د بل سړي ته غوږ نه نيسې
مانه درپاتې يارانه په دې رقم نه کېږي
موږ پکې څه وو ايو پريکړې د تقدير دې ګڼې
چې څه روان دي او څه کېږي دا خو سم نه کېږي

جانان په کړې وعده ډېرته پښېمان شي وايې
بښنه غواړمه الماسه په قسم نه کېږي

Downloaded from: Aghalibrary.com

جلال امرخېل

غزل

د لوپټې سره دې ونيوې په خوله کې ګوتې
ځار دې له شرمه نور مې مه وهه په زړه کې ګوتې

ما ستا د زلفو په تارونو باندې وتړلې
زما له ګوتو ښويدې په بارانه کې ګوتې
ډېرې زما د نيتې کرښې په کې څه له کارېږي
درنه به پاتې شي جينۍ په ديواله کې ګوتې
د عشق له درده مې کړه داسې ناګهانه چغه
لکه ماشوم نه کله ونښلي په وره کې ګوتې
تر څو چې ته د زړه ګلاب راته رالېږې په کې
او به او به وي له ما نه په ويارله کې ګوتې
په رکاتونو کې خطا کړم د بنګړو ماتيدو
د سودا يارنو غوندې شمارم په لمانځه کې ګوتې

ستا جدايۍ په خپل نصيب کړمه حيرانه پاتې
جلاله و مې سوځيدې په تناره کې ګوتې

سيد شاه سعود

غزل

بند په بند د ژوند په زولنۍ تړلی شوی يو
پس له مرګه هم په زندګۍ تړلی شوی يو

اوښکې يو ترون مو تر لمنې غزولی دی
سترګې يو په خپله جدايۍ تړلی شوی يو

مونږه د تسپو دانه دانه په زړه ويشلې ده
ځکه د وريښمو په رسۍ تړلی شوی يو

خپله ازادي مو په خړپوسو کې ساتلې ده
مونږه ماشومان يو په سيزنۍ تړلی شوی يو

څه وکړو **سعوده** چې سيلاب راپسې نه راځي
تل به د دريارب په بله جۍ تړلی شوی يو

Downloaded from: Aghalibrary.com

حضرت نببوه وال

غزل

ځو مره ساده ګي چې لرم دوه دومره غرور لرم
سر به له وطنه ځار کړم دا عزم ضرور لرم

خدای دې ما محتاج نه کړي د بل قانون او ژبې ته
خپل لرم قانون قرآن خپل فرهنګ کلتور لرم

نه غواړم خاني او نوابي د بل د لاس لاندې
خوښ یمه آزاد په ملنګۍ کې دا دستور لرم

حال یې د فرعون شي چې ځوک کبر په ما کوي
مست شوم سمندر غوندې شور لرم سرور لرم

نه مې پرېږدي خپل ژوند ته خپل کور کې دا نور خلک
وایي ***نسبوه وال حضرت*** چې کوم ګناه قصور لرم

درد

دوه بیته

دا لا څه پښتو ده چې دې هېر کړمه
داسې پښتو وکه، رایارد پږه مه
نه غواړم خوندونه درنه نه غواړم
ای د ځوانۍ عمره خو تېرېږه مه

***

محراب ګل مخلص

دوه بیته

دا خپل ژوندون مې رسومه تر اجله پورې
په خطرناکو لارو ځمه خپل منزله پورې
ای ددغه دور حاکمه زړه دې یخ شو کنه؟
چې اور دې بل کړ له خیبره تر کابله پورې

Downloaded from: Aghalibrary.com

قیس هاشمي

غزل

ته راته وګوره دغه خو نه یې
هېر مې شول وی، رښتیا دغه خو نه یې

موریې ورغږ کړه په کټ کټ مه خانده
ته خو اوس پېغله یې وړه خو نه یې
غزل غزل مې کړه ټپه وایه
ګرانې ژوندی، یې کنه مړه خو نه یې
کباب کباب شوم چې درومې کتل
اور دې راپورې کړ لمبه خو نه یې
مورې ! نه نه تا مرګ ته نه ورکوم
مورې ته ځوانه یې زړه خو نه یې
بېګا چې تږې شوم ترې ومې پوښتل
ای زه اوبه غواړم ویده خو نه یې

قیسه په دې عمر کې داسې غزل
قیسه لالیه نابغه خو نه یې

اباسین یوسفزی

غزل

هر څوک زما غوندې ساده نه وي چې زیار وباسي
خلک پښتو مښتو په تندر ولي کار وباسي

دوی هر منزل ته په لنډو د رسیدو قایل دي
پښتانه ځکه په سمسور پټي کې لار وباسي

د داسې باغ به اخر څوک وي چې پالنه وکړي
چې ترې مالیارن پخپله بوټي میوه دار وباسي

سکنیه روره ! د شین سترګي په پښو مه پرېوځه
لالا ایتم هرې غوټۍ نه د کوکنار وباسي

یاران خو پرېږده دښمنان یې هم په ځان مئین کړل
ستا **اباسین** خلک په دې جرم له ښار وباسي

Downloaded from: Aghalibrary.com

نورالحبیب نثار

غزل

سحر، صبا، د چینې غاړه او روانې اوبه
جانانه ما له خدایه غواړه او روانې اوبه

د چا د مست غزل په شانې زړه ته لاره کوي
ستا د ګړې په شانې غاړه او روانې اوبه
د خپل تصویر په تماشه، تصویر اوبو وړی دی
جینۍ ده ځای په ځای ولاړه او روانې اوبه
چې په غزل کې مې راځي، مناسبت به لري
د ترهېدلې ښکلا ژباړه او روانې اوبه
د چا لېمې له اوښکو ډکې، د چا شونډې وچې
خدایه یو ځای کړې دغه شاړه او روانې

څه عجیبه شانې یو خوب دی چې همېش یې وینم
نثاره ته او هغه دواړه او روانې اوبه

جاوید شاه درمان

غزل

دومره غریب وم، چې ګنډلو له یې ستنه نه وه
بلا موده زما قمیص پورې لمنه نه وه

غریبي داسې چې ازغی هم په ازغي وباسم
قسمت مې داسې چې په ټول کلي کې غنه نه وه

څه بلا ګران دي د پردي جیب نه پیسې وباسل
نن مې لېدل د یو مزدور د لاس څرمنه نه وه

د خپل احساس د سیوري لاندې مې دمه وکړله
د ښار کوڅې ټولې پخې وې، پکې ونه نه وه

درمانه تلې میکدې ته وم واپس راغلمه
په دې خبره چې د مور راته بښنه نه وه

Downloaded from: Aghalibrary.com

درویش دُرانی

غزل

د یار وزلفو ته به ځېر ومه تر ډېره پورې
ځوړند به زه په دې ځنځیر ومه تر ډېره پورې

مور که به څه هم د دوښمن وه؛ خو چې بوره به شوه
په خدای چې زه به هم زهیر ومه تر ډېره پورې

جانان ویل چې دا زما د بارخو زر به ستا وي
په دې خبره زه امیر ومه تر ډېره پورې

زما د خپل بخت ستوري نه وو ، ستا د زنې خال و
چې زه یې لاندې تر تاثیر ومه تر ډېره پورې

د دغه خلکو ساده توب دی تر دې حده پورې
چې زه **درویش** هم پکې پیر ومه تر ډېره پورې

محمد ګل منصور

غزل

د کلیوالې مینې اور په زړه کې بل کړه زما
رومال راولېږه ! نامه ورباندې ګل کړه زما

پردی راوړی نه خپلېږي خو یو سوال کومه
خدایه ! بس دغه یو پردی راوړی خپل کړه زما

ویل یې واه واه ته شاعر یې څه یو کار خو وکړه
ماته غزل ولیکه، یاد پکې اوربل کړه زما

آخر مین دې یم، په خوا مې دا سې مه تېرېږه !
خازې د قبر په نازکو شونډو ښکل کړه زما

منصوره! زه چې له خپل کلي نه وتم ویل یې
درسره تلی نه شم، خو یاد ځان سره مل کړه زما

Downloaded from: Aghalibrary.com

شرر ساپی

غزل

ښکلي چې هر خوا ته نظر واړوي
سم لکه خومان د کوثر واړوي
دا د کړس خندا لکه د توري خرپ
ما او زما زړه به په شر واړوي
داسې معصوم ګوري ته وا هیڅ نه دي
غلا به د زړه څوک په دلبر واړوي
مسک یی پسرلي په اننګو کې شي
زلفو ته څنډ ورکړي سحر واړوي
دا خامی خولګۍ او دا اومه ښکلي
ما به د خپل هوډ نه اختر واړوي
ماته مې جانان سترګو ته ودریږي
لاس چې کوم مین په دلبر واړوي
وخت زمونږ ملګري دي ساده یاره
جام به دي د کبر په سر واړوي
دومره به دي ښکل کړي چې اوتره شي
خدای به دي یو ځل په **شرر** واړوي

محمد زمان سهیل

غزل

چې له حواسو مې د غره ډبري قاتي کړلي
د آرمانونو جنازي مې هلته پاتي کړلي

د خان مزدور و مه دمې ته په کې وخت چرته وو
د لاس تناکي مې نو ځکه په غابښ ماتي کړلي

زه به مړ نه یمه، که یمه نو په دي به یمه
که مې هر چېرته په پښتو خبري زیارتي کړلي

د خپل آرمان جسد مې خپله په اوږو واخیست
او خپلو هیلو ته مې خپله ننواتي کړلي

د ځوانیمرګ سهیل په غم دي چرته ونه ژړل
تا تمامې ښکلاوي څه باندې میراتي کړلي

Downloaded from: Aghalibrary.com

ګل رحمان رحماني

غزل

ستوري مې په غېږ کې وو د شپې په ژبه پوه نه وم
ژونده ! ستا د ښکلې فلسفې په ژبه پوه نه وم

هېڅوک مې له خپل ژونده، له خپل درده خبر نه کړل
شايد د رواني زماني په ژبه پوه نه وم
دلته پسرلی هم له سلګيو سره مل راځي
ځکه ستا د اوښکو د کيسې په ژبه پوه نه وم
ژوند مې که پېچلی و، مانا دې کړ، تفسير دې کړ
پوه وم په هرڅه، خو د هغې په ژبه پوه نه وم
لارې د غزلو، د سندرو رانه ورکې وې
زه چې د ګودر او د چينې په ژبه پوه نه وم

جام مې له خپل ځانه، انتقام مې له خپل ځانه و
شکر چې د خپلې ارادې په ژبه پوه نه وم

رياض تسنيم

غزل

بيا د زړه يو آرزو وړمه ، وړمه ده
لکه پېغله د ځوانۍ په خوب وده ده
ترخه ځکه ده چې عمر يې ډېر کم دی
خوږه ځکه ده چې ستا د خولې وعده ده
حال مو يو بل ته د کوم قيامت ونه وې
حال مو يو بل ته د کوم قيامت ونه وې
زه يم او يوه خاموشه دريچه ده
د انسان د زړه سکون پکې عنقا دی
درمسال دی ، که ګرجا ده ، که کعبه ده
انسانان پکې د ګوتو په شمېر اوسي
تش په نوم خو ډېره لويه ښاريه ده
خو دا کلی سم د مرګ په خوب ويده دی
ګنې مونږ وهلې هره دروازه ده
حادثو **تسنيمه** ! څه لوبې ونه کړې
خو په خولې مو هم هغه د ژوند نغمه ده

Downloaded from: Aghalibrary.com

عابد ندیم

غزل

غزل چې نه راځي او ما په ځان زهیروي داسې
نو ښه پوهېږمه، چې ما ته هېروي داسې

نور به یې څنګه تېروي؟ خو مګر ما ته بې تا
ژوند لکه زهر چې له ستوني تېروي داسې

چې زلفې لاس کې لوبوي او وایې نه دې وژنم
نو څه له ما په بلاګانو وېروي داسې؟

لکه وجود کې سا ګرځي پرې انسان ژوندی وي
په محبت به مې مات زړه کوشېروي داسې

ندیم فلانۍ سینې ته جوخته کړه او ورو یې ووی
شېخه د ښکلو نه به لاس چاپېروي داسې

عثمان علي عثمان

غزل

خبر کهٔ ګریوان مې دی اشنا ستا د لاسونو لاندې
ژوندون مې تېر کړو ستا د ډېرو احسانونو لاندې

زما یقین دی د پښتون وطن مرغۍ وه دغه
دا چې یې وینه څڅېدله د سانګونو لاندې
زهٔ په خپل وس سره د دې وطن اخبار نهٔ ګورم
پکښې د غم قیصه وي لیک د تصویرونو لاندې
دلته کهٔ روغ دی کهٔ رنځور دی خو ویرېږي په ځان
سم لهٔ ماښامه ږدي ټوپک د بالختونو لاندې
نن خپل منګی ورته لرېږدم ورځمه جاج یې اخلم
څوک دی خوږه شپېلۍ وهي د چنارونو لاندې

عثمانه ما له هم خدائي هغه ځای کې کور راکړو چې
چرته وښهٔ چې به کېدل د چوکاټونو لاندې

Downloaded from: Aghalibrary.com

عثمان علي عثمان

غزل

داسې نه چې خپل وګړي پسې ژاړي
دلته هر سړی په مړي پسې ژاړي

چې د لاسو ښپو يې اوو تو غلام شو
لېونے اوس په خپل پړي پسې ژاړي
زۀ او يار يو ، او بس دغه زندګي ده
بو زړۀ ستړی بل زړۀ ستړي پسې ژاړي
بعضې خلق ډېر څۀ بائيلي خو موسکي وي
بعضې خلق په خسنړي پسې ژاړي
د قالين په مخ مې سر تندی خوږ نه شو
زړۀ مې هاغه شان سرګړي پسې ژاړي
چې د امن تېغی اوکي راززغون شي
پښتانۀ په داسې څړي پسې ژاړي

خپل ***عثمان*** يې چرته خپال خاطر کښې نه وي
خو چې ټال ته پړي تړي پسې ژاړي

انور الحق يرغل

غزل

د جلۍ پلار دې راته لارو کې پيرې نه کوي
لور ته دې ووايي چې ماته اشارې نه کوي

په دې ملا پسې زه څکه اقتدا نه کوم
دا په وطن د شهيد شويو جنازې نه کوي
هغې ته ووايئ ! چې لاړې ! نو کيسه ختمه شوه
هغې ته وايئ ! چې هر ځای دې ګيلې نه کوي
مور مې خبره نه ده مور مې ده دادا ته لګيا
هلک ښه شوی ژړاګانې اوس د شپې نه کوي
خوب کې مې هم داسې وا نه ورېدل او نه شوم خوشال
چې پښتانه نور سړي شوي دي جګړې نه کوي

يرغل بد رنګه دی، ښاېسته دی، يرغل ټکی ټکی
جينکۍ پوهې کړئ ! په ما دې تبصرې نه کوي

Downloaded from: Aghalibrary.com

سهارګل امیرزی

غزل

بل ته یې وایي، خپله خوله نه لري
زړه ته دې نه راځي چې زړه نه لري

اوس هم د درد سره رشتې پالي خو
سترګې مې پوچې دي اوبه نه لري
یار په څلور حسه ژوندی څنګه دی
چې د ژوندو پشان پینځه نه لري
زه پرې پوهیږمه ته هیڅ مه وایه
چې درد لري سترګې بانه نه لري
اوس په ما هسې زلزلې نه راځي
اوس د پښوا غوندې کاته نه لري

څه څه تا څه وویل، ته بیا ووایه!
ستا **امیرزی** د رسره څه نه لري!؟

حیات الله ګهیځ

غزل

ځیني ورک شي چې څو شپې ورباندې واوري
ځیني وي که زمانې ورباندې واوري

په دې لارو کې د پلونو عمر کم وي
چې تري ځې خاوري ایري ورباندې واوري

زمونږ چم کې د ځوانیو پسې ورکه
ته یې واخلې چې روژې ورباندې واوري

مونږه څو څو دومره لاره درنه غواړو
چې زمونږه قافلې ورباندې واوري

که جانان لاره بدله کړه **ګهیځه**
بنه شوه پړه به د جرګې ورباندې واوري

Downloaded from: Aghalibrary.com

عبدالله زهير

غزل

دي ښار کي د ګلونو نندارتون شته او کنه نه
سبق پکي ويل کيږي پوهنتون شته او که نه

زما د پښتونخواه د هر وګړي نه پوښتنه
زمونږ په روايو کي څه بدلون شته او که نه
نړۍ په مقدسه مطالعه کي مو څه لوستي
نامه پکي زما د دي پښتون شته او که نه
زما خو د کندوز هغه ماشوم هيڅ نه هيريږي
واکداره ستا په لاس کي څه قانون شته او که نه
د ميني بادشاهت ښه دي که نه نه ملنګي
ممتازه چه په مينه کي جنون شته او که نه

زهيره د غزلو د ليکلو چل خو ذده کړه
خو ګورم چه قلم کي دي څه يون شته او که نه

عابد نديم

غزل

په ګل بدن دي ادمخوري جامي نه اغوندي
هغي ته وو ايئ ! چي توري جامي نه اغوندي

څوک دي په زړه کي د وطن د وراني خيارل نه ساتي
څوک دي ضمير ته دا کمزوري جامي نه اغوندي
که يي وژلمه نو ما دي هم په مينه مړ کړي
زما وژلو ته دي نوري جامي نه اغوندي
زما په لور دي ځنګبدلي سترګي نه راړوي
زما غزل ته دي نسکوري جامي نه اغوندي
د ملاقات په لمحه ځکه وارخطا يمه چي
په خپل واده کي څوک غمخوري جامي نه اغوندي

که مي دا زړه د خپل ښايست په اور ستي نه غواړي
نديمه بيا دي په زړه پوري جامي نه اغوندي

Downloaded from: Aghalibrary.com

شبیر رحمان بېتاب

غزل

تیاره مزل، ورک مې منزل، بل مې ښېرې لېه کې
ما خو اوس هم تاته نیولې وې، ډېوې لېه کې

سکون، باور، اخلاص، پښتو او د ښکلا تصور
څه په هنر مې راټول کړي، دې ورې لېه کې

زه یو وخت دومره په اوچته مرتبه کې ومه
ما به لیدلې ښارېې او هدیرې لېه کې

افسوس اوس هم یې دعاګانو ته اکثر پورته کړې
د انسانانو وینې تا وځښلې دې لېه کې

هیڅ نه پوهېږم چې دعاوې ولې نه قبلېږي
ګڼې ما وکړلې رنګ، رنګه تجربې لېه کې

اتل افغان

غزل

زما خاموشه زندګي به دومره شور پېدا کړي
بهر به واورې وي خو زړونو کې به اور پېدا کړي

د سرمایې ټېکه دارانو په زړه نه ځایږي
غریب سړی چې په ټول عمر کې یو کور پېدا کړي

خلک د جوش او بدمستۍ په ګډاګانو سر کړي
انګور چې هرڅومره کمزوري شي نو زور پېدا کړي

زما نظر به د تمام جهان منظر اووینې
زما د سترګو سپین چې ستاد سترګو تور پېدا کړي

د دوی ژاړه فریاد به څوک واوري ***اتله*** افغانه
زمونږ د چم خوران به چرته کې غمخور پېدا کړي

Downloaded from: Aghalibrary.com

شاه نواز باقر

غزل

نه د چا په تصویرونو ، نه د چا په تنهايي شو
د زړه هر يوه ديوال مې درده تور ستا په لوګي شو

چې ورېځ وم مور مې مړه شوه، چې شوم پيغله پلار مې مړ شو
را واده چې شومه خدايه نو خاوند مې شرابي شو
په مړوند به دې لا څرنګه دمه د سرې وځې
د ژړا نه ډک ماشوم چې غلی ستا په يو بنګړي شو
بيا مې ټوله ورځ په دې خبره ځان لا زړه خوړلی
خدای دې خير کړي ملا راغی او زمونږه ګاونډي شو
چې له کوره يې بهر هم يو قدم اخيستی نه و
ژونده ! تا دومره مجبور کړ چې له خپل ځان نه باغي شو

هر سړي ترينه د خپلې خوښې تار وشکولو
ستا غزل **باقره**! څه؟؟ شو خو ګريوان د ليوني شو

سيد جيلاني جلان

غزل

ور دې د زړه کړلو دربند د ننه کيناستلې
اوس تيروه يوازې ژوند د ننه کيناستلې

ته دې پخپل ښايست پريمانه خوشالي وکوه
زه به له درده اخلم خوند د ننه کيناستلې

زما او ستا د يو کيدو امکان بس داسې ګڼه
لکه د اور او بو پيوند د ننه کيناستلې

اوس مې وجود د ژرندې پل د غم په لواړو دانو
دا دی درګرده وهي شخوند د ننه کيناستلې

د اور کړيو کې **جلان** بند په بند داسې بند شو
لکه بنګړيو کې مړوند د ننه کيناستلې

Downloaded from: Aghalibrary.com

محمود خزان

غزل

پربېږدئ دا خلک چې تصمیم د ژوند ګۍ ونیسي
بڼ کې ګلان وکړي بو ټې شي غوټۍ ونیسي

هغه خو ټول عمر سخا د روښنا یې ورکوي
دې کې کوم راز دی پوره وړي چې سپوږمۍ ونیسي
دلته د هر چا لاس رسېږي د مظلوم غاړې ته
څوک پیدا نشو چې ظالم هم له مرۍ ونیسي
دوی چې لمن وهي د جنګ اور ته څه لېرې نده
یو وخت به راشي چې دا اور ټوله نړۍ ونیسي
یو دوه خو، ندي انتها ته رسېدلی ظلم
څوک به ژر چېرته لاړ شي چاته به ځولۍ ونیسي
د تنګ په وخت کې اجازه له مانه مه اخله
خلک به پوه شي چې ته ځې او ما سلګۍ ونیسي

بادشاهي نه غواړم ***خزانه*** یم خوشاله په دې
چې خپل حریم کې مې هغه په ملنګۍ ونیسي

خالد افغان

غزل

په سمندر کې د سکروټو اوازونه مات کې
د خدای قدرت وګوره سترګو باندې زړونه مات کې

زه ځنځیرونه ماتوم خو تقدیر داسې ده چې
په مخ سپېره راکې بند کې مې لاسونه مات کې
ای! قدم ونیسه غرور نه حسن ډېر هوښیار دی
د چامرشد به ائنه کې تصویرونه مات کې
ربابه! غلی شه زما دویر کیسه مه کوه
نغمه به ګونګه شي، او خدای به دې تارونه مات کې
په مونږ جامې باسي توبه د لنګ له زوره توبه
خوپښتانه یې د راشن په وړو سرونه مات کې
ولې شاعر به څه د دې تاون جبران نه غواړي
چې د سپرلي سخا دې سنو کې ګلونه مات کې

د مېکدې په جرس ټول د شوم بچي راټول دي
خو یو ***خالد*** دی چې ځان مات کي نو جامونه مات کې

Downloaded from: Aghalibrary.com

عصمت الله صالح

غزل

څو پټ رازونه بهانې ځان سره څنګه یوړل؟
خپ تصویرونه آینې ځان سره څنګه یوړل؟

د آس ګردونه فاصلې ځان سره څنګه یوړل؟
دغه آسونه قافلې ځان سره څنګه یوړل؟

بس اندېښنو مې زړه خوړلی دې ته فکر کوم
د وخت کارونه زمانې ځان سره څنګه یوړل؟

دا خو ثابت په خپل مکان و، هېڅ تغیر یې نه کړ
جوړ دېوالونه زلزلې ځان سره څنګه یوړل؟

صالح د فکر په چاپېره دایره کې ګېر یم
نن څو سرونه ترانې ځان سره څنګه یوړل؟

سعید سعید

غزل

ما یې د حسن د لمبو په سوري خوب کړی دی
ملګرو ما ورپسې ځکه لیونتوب کړی دی

د ښار مینو شکر اوباسئ په هرڅه شته یئ
موږه د لږو تندو غېږ کې مینتوب کړی دی

ما له هغې څنګلې نیسې له کوڅې مې شړې
یاد کړه په کومه چې تا ډېره موده خوب کړی دی

بغیر له کوره او ګوره بل څه یې لیدلي ندي
زموږ د کلي جونو داسې پېغلتوب کړی دی

ستا د ښایست عمر به کم نه وو خو څه وکړمه
قدرت د ګل د ژوند په ورکړه کې شومتوب کړی دی

Downloaded from: Aghalibrary.com

احسان الله درمل

غزل

مرګ که زمونږ کار د ژوند تمام کړي نور به څه وکړي
هسې به په مړو ځان بدنام کړي نور به څه وکړي

خاوري مې ساقي ته د پښتون خمار غورور مه شه
مړه خو نسکور به راته جام کړي نور به څه وکړي

غله د هوس هم د خپل ښايست له ښاره مه شړه
رادي شي خپل زړونه به ليلام کړي نور به څه وکړي

څو مره چې ياران خاوري زما په نامه اړوي
دومره به د خلکو راته پام کړي نور به څه وکړي

ښکلې که هر څو ظلم پر ما کوي پر ما يې څه
کم به د خپل حسن يو غلام کړي نور به څه وکړي

منګل ښېوه وال

غزل

د وختونو ژرنده ګرځي زماني په کې دل کېږي
عجيبه غونډې څېرې دي چې ښيښې په کې دل کېږي

دا وحشت دی، که قيامت دی هيڅ په پته يې پوه نه شوم
چې منزل ته نه رسېږي قافلې په کې دل کېږي
د مرګونو پرښتې هم کله کله ننوځي
دغه ډک دی له تسکينه حادثې په کې دل کېږي
دې ښار ته د نفرت په نظر ګورمه اوس ځکه
زما له وينو جوړې دا نغمې په کې دل کېږي
زمونږه له ژوندون نه هډېرې جوړول غواړي
دا څنګه ارتقا ده ښارېږې په کې دل کېږي

چې تيارې وې نو ***منګله*** د لمر څېره پناه کېږي
چې رڼا وې نو بيا ګوره توري شپې په کې دل کېږي

Downloaded from: Aghalibrary.com

اباسین یوسفزی

غزل

د اوښکو لیکه چې د چا په اننګي لاړه شي
لکه تېره توره مې نېغه په زړګي لاړه شي

هغه لمحه زه د خپل عمر حصه نه ګڼمه
کومه لمحه چې ستا له یادو نه خالي لاړه شي

بې مینې ژوند راته څه داسې بې نمکه ښکاري
لکه د کلي د ملک نه چې خاني لاړه شي

نفرت زما د کلي خلک په سینو کې ساتي
د محبت خبره څنګه تر زړګي لاړه شي؟

زه چې زړېږم څومره، مینه مې ځوانېږي
حسن به ځان ووژني، تا نه چې ځواني لاړه شي

مقتصد ستړی

غزل

سترګي وهې ددې سترګکو پوروړی دې یم
حساب دې نیسه د مچکو پوروړی دې یم

نری وړې ګوتې دې بیا شمېرمه بیا درځمه
د اکو بکو سر سیندکو پوروړی دې یم

په خوږه ژبه دې ډېر تېر ایستل د نقل بوډۍ
لا هم د ډېرو، ډېرو سپکو پوروړی دې یم

بایللي تللي او ګټلي زمونږ دواړو ګډه دې
تیار د یار دې خو د ورکو پوروړی دې یم

ستړی له کومه کور ته راغلې پښې لوڅي لاړې
زمونږ جومات کې د څپلکو پوروړی دې یم

Downloaded from: Aghalibrary.com

شاه نواز باقر

غزل

چرته چې تنګ ومه هم هغلته مې ساه واخسته
په ځان کې پټ شومه په ځان کې مې پنا واخسته

غوځ شوی لاس یې راته بیا په لوپټې وتړه
شکر له درد نه مې مزه یو ځلې بیا واخسته

ددې وطن خلک ډېر زر د زړه په رنځ اخته شي
زه لا ماشوم یمه خو ځان ته مې امسا واخسته

ستا تصویرونه مې ترې لرې کړل او چیغې یې کړې
له دېوالونو نه مې هم خپله سزا واخسته

باقره! اوس به د منزل اخري حد ته رسوو
تا په لاسونو کې ډیوه او ما رڼا واخسته

طایر ځلاند

دوه بیته

مهمه نه ده ما او تا ته د هر څه پېژندل
محبت څه وي؟ محبت خو وي د زړه پېژندل
ما ځینو خلکو ته بې ځایه زړه کې ځای ورکړلو
ما ځینې خلک په پوره مانا ونه پېژندل

***

ډاکټر عطاء الرحمن ساپی

دوه بیته

سپرلیه راچپه کړه د رنګونو ډک جامونه
کوي د سرو لمبو ځنې جامې زموږ ګلونه
یو وخت به دا قطره قطره شیندلی زړه راټول شي
که چپ نه شي مکتب کې زنګ ممبر کې اذانونه

Downloaded from: Aghalibrary.com

/اجمل/اند

ملنګ بابا

ستړی یم، تږی یم، ملنګ بابا
راکړه یو ډکه پیاله بنګ بابا

دې دوو غږونو پسې ډېر خپه یم
د منګي ټنګ، د سپتار شرنګ بابا

لکه له مات لښکر نه پاتې سپاهي
نور مې بايللی ژوند ته جنګ بابا

اوس مې د دې ښار خلک وپېژندل
اوس له هر چا نه کوم څنګ بابا

زما په نوم هم یو جنده وتړه
غواړمه نور شم، ستا په رنګ بابا

نور له روښانه څراغونو ستړی
رامې کړه بیا ببل او ګُلنګ بابا

/اجمل/اند

غزل

حالات ښه نه دي، حالات لا له ژوند رنګ غواړي
لا غنمرنګ غواړي او لا د تورو شرنګ غواړي

هغوی ډېر کم دي، چې جونګړې جوړوي او درومي
هغوی ډېر زیات دي، چې ودان ښارونه ړنګ غواړي

خپلې بربنډې میخانې پرې په امان کې ساتي
سمندر پورې خلک زموږه غرو کې جنګ غواړي

د ښار ښایسته دې نورې غټې سترګې نه توروي
زورور شته له تورو سترګو نه ګُلنګ غواړي

انده لېونی دی، اند اوس هسې په خبره نه دی
پردی وطن پردی، کوځې دې او دا بنګ غواړي

Downloaded from: Aghalibrary.com

صاحب شاه صابر

غزل

رنګ د میکدې په بله واړوه
وخانده ! کاسې په بله واړوه

ګوَرې ګوَرې زلفې لرې خنډ وهه
غرونه غرونه شپې په بله واړوله
راشه د رنګونو سپرلي راوله
داسې دا کوڅې په بله واړوه
مات زړونه په مست نظر کې وپېره
ورانې ادیرې په بله واړوه
عشقه ! دا زړه دنیا بدله کړه
بیا مې ارادې په بله واړوه

پرېږده چې رڼې شي د رڼا قیصې
راشه تماشې په بله واړوه

ساجد بهار

درې بیته

بیا مینتوب ته مې اوږده موده ارام پکار دی
نجونې نازکې دي، دې ډلې سره پام پکار دی
خوند کا د شلو رقیبانو منځ کې ژوند تېرول
پرېږده لګیا دې وي د هر چا احترام پکار دی
دې لیونې او بې ترتیب ژوند ته مې ته پکار یې
او د رګونو مستیدا ته مې ماښام پکار دی

***

صابر

دوه بیته

مونږه د یو جنګه خبر نه شوو، چې چا وګاټه
مونږه د هره جنګه راوړل د دنیا شهیدان
مونږ د دې دور د فرات پر غاړه مړه له تندې
مونږ د دې دور د تاریخ د کربلا شهیدان

Downloaded from: Aghalibrary.com

شېرحسن کمالزی

غزل

اوس چې څوک شعرونه حماسي وايي
هسې د مړې خيټې پارسي وايي

ته چې د چارواکو صفتونه کړې
خوار شې، خو همدې ته چاپلوسي وايي
دلته که تکړه وې، نو دروغ وايه
بيا به درته هر سړی سياسي وايي
دې وخت کې هماغه سړی مخکې وي
بس، چې يو څو ټکي انګايسي وايي
يو خائين دې هم کله راکش نکړ
مشره، بيا نو څه ته بې وسي وايي

تاته، خو به ځان په فساد ښه ښکاري
خلک دې ته غټه دووسي وايي

دوست محمد عارف

غزل

همېشه وړاندې وهي ګام، شاعرانه غوندې دی
کوي يې هر يو کار دوام، شاعرانه غوندې دی

له مانه مه پوښته: "له کله شاعري کوې ته"
د پښتنو ژوند خو تمام شاعرانه غوندې دی
پوهېږم ما مجبوروي د خپل ارمان په خاطر
پوهېږم ما باندې الزام شاعرانه غوندې دی
چاپېر ګلونه دي، په منځ کې يې کوترې ګرځي
زموږ په کلي کې يو بام شاعرانه غوندې دی
ملګرو دلته يو انسان مې په زړه خوږ لګيږي
زه ترېنه اخلمه الهام، شاعرانه غوندې دی

هغه که يو ځلې خپه شو نو پخلا به نه شي
کوه **عارف** سره لږ پام، شاعرانه غوندې دی

Downloaded from: Aghalibrary.com

سعید شینواری

غزل

زیارت یې کړمه، نجونې راروانې دي، قاضي !
په دار مې کړه، زما معاملې ورانې دي، قاضي !

له عقل له رواج نه عاري هیلې، نه رشتیا ! !
توبه ! څومره؟ کافرې مې یارانې دي، قاضي !؟

تعمیل د حکم سمه ده کوم، کلی پرېږدم ، خو
دا څه راپسې شاته؟ ژړاګانې دي، قاضي !؟

د درد جونې له چانه ستروې؟ د ویر په ښار کې
او بله دا چې دا خو ماشومانې دي، قاضي ! !

چې زه دې کړم په کوم کتاب؟ د خپل **سعید** په نوم
همزولې مې ښځې درته، حیرانې دي قاضي ! !

اسیر منګل

غزل

د سترګو رپ کښې سرې بوڅې د وختونو شاته
خدا ېږده چې څه وي ددې ځنې تصویرونو شاته

وهه وهه چې زما نه منې او خپله کوې
بې له داغلولو نور څه نشته د خالونو شاته

چې ستا د مخ کتاب لوستلو ته وزګار نه شومه
خدای دې ما مړ کړي ددې ډېرو کتابونو شاته

زه په ساقي دومره مئین یمه نا نه شم کوی
ګنې ښه پوی یمه چې څه دي د جامونو شاته

Downloaded from: Aghalibrary.com

تهٔ سپینې واورې ګورې شنهٔ شنهٔ ځنګلونه ګورې
تهٔ دې ته نهٔ ګورې چې څهٔ کېږي د غرونو شاته

تا چې اوروورته کړو ایرو کښې به ئې څوک لټوي
زما د مینې دنیا وه د چنارونو شاته

رنګ ئې سپین مخ رایادوي بوئ ئې وږمې د زلفو
پوئ نه یم ښکلي څنګه پټ وي د ګلونو شاته

نه شین خالی شته نه چینه، نه ئې منګي نه چنار
تشې کیسې اوس پاتې دي دګودرونو شاته

قیامت ئې هیر کړو رانه خدایه د قیامت نه مخکښې
قیامت چې ولیدلو ما د وحشتونو شاته

زه به څلور ځایه تړونې نه وی په خپل کاله کښې
که دیوال نه وی پوهیدی د دیوالونو شاته

منګل کهٔ لوړ نه دی پهٔ ونه ټیټ ئې هم مه ګڼه
د شاعرانو قد لیدی شي د لفظونو شاته

م. شهیم

غزل

ستا د یاد په سره مجمر باندې ولاړ یم
څړیکه څړیکه په پرهر باندې ولاړ یم

واه دا څومره په هنر باندې ولاړ یې
ستا د سترګو په نظر باندې ولاړ یم
بس د چا د ځوانیمرګي مینې یاد یم
سور شفق یم مازیګر باندې ولاړ یم
څه په عجز مې څنګل ده ماته کړې
څه له کبره په څادر باندې ولاړ یم
غره مه شې نه یم ستا د غزل توري
تور لونګ یم په ټټر باندې ولاړ یم

زه نو دومره بختور چېرې **شهیمه**؟
چې د چا د زړه په سر باندې ولاړ یم

Downloaded from: Aghalibrary.com

اکرام الله وقار

غزل

بلا موده ووشه له مونږه په څنګ ځي مرور
بلا موده وشوه، له مونږه دي پسرلي مرور

ما خو ګومان کاوه، چې يې به سر سري مرور
اخ ! شم قربان درنه، نو ته خو يې ببخي مرور

چې خفه نه شې لېونۍ جانان دی خيال يې ساته
نه پخلا کېږي، چې يو ځل شي لېوني مرور

بس نبه به دا وي، چې په خپله شو پخلا خپلو کې
ګنې دا خلک ګوره نه پخلا کوي مرور

نه له هغې مرور نه له زمانې مرور
زه له خپل بخته مرور له خپل تندي مرور

دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي نه قربان
دا ستا لپاره شو اکرام له هر سړي مرور

اکرام الله وقار

دوه بيته

ته له خپل سر نه لوپټه په زيارت مه غوړوه
مه مې زيارت نه غواړه مه له باباګانو غواړه

په لوپټې باندې سر پټ کړه ، کړه لاسونه لپه
له پاکه ربه مې په خپلو دعاګانو غواړه

***

ډاکتر عطاء الرحمن ساپی

دوه بيته

زما او ستا ترمنځه واټن ږدي دا زمانه
په څومره سپين سترګۍ مو بېلوي دا زمانه

د وخت د فن کارانو غرور هيڅکله مات مه شه
همدوی دي چې په مونږه لوروي دا زمانه

Downloaded from: Aghalibrary.com

رضوان الله اوبرنګ

غزل

نه د چا یاد مې کړم او نه په ژړېدو مرمه
زهر په څو دي دوکانداره زه په څو مرمه

څه خوشبويي ستا د انکار له ليکه راشي واه !
هم مې ژوندی ساتي او هم په کاغذو مرمه

کښنه، چې دا شېبه به هم راته بې خونده شي
تا ته به ګورمه قاتلې ! چې ترڅو مرمه

درد ، بې کسي او بې وسي له حده واوښته
دا څو ماښامه تش ګيلاس ته په کتو مرمه

ژاړو او خاندو هم له تېرو کيسو خوند اخلو
څه په مزه مزه او څومره په نخرو مرمه

فيصل فاران

غزل

را پرېوتي يو دېوال د تلوسو
د زړګي په کور مې شور د وسوسو

خرڅېدې درنې پګړۍ او سپين پړونې
د ناموس هر يو نښان مو په پيسو

آخر زه هم شوم مصروفه په دنيا کې
د نيمګړي محبت غم به ترڅو

د شلېدلي ګرېوان سوال يې ماته پرېښو
د هغې سره هنر د دلاسوو

د جنج مينځ کې به روان ومه **فارانه**
زلميتوب و ، که باران د پتاسو

Downloaded from: Aghalibrary.com

محراب ګل مخلص

غزل

راوستي ما تر خپل وجوده انديښنه ده پيره
اوس په رېګونو کرښې باسمه او شپه ده پيره

اوس مې ته مه پوښته ګلابه اوس په ځان نه يمه
اوس رانه هېره د ژوندون هره کيسه ده پيره

فالي نو ولې شو حيران زما د لاس کرښو ته
چې زه به څوک يم او دا کومه زمانه پيره

د څو زرينو کرښو وړاندې مې شي عقل تمام
د څو رنګينو پاڼو لويه فلسفه ده پيره

چې درته څرنګه مانا کړم د **محراب** څو توري
دا مې جذبه دا دبدبه دا مې اسره ده پيره

عبدالهادي اثر

غزل

دايره ده د وجود رانه چاپېره
زندګي ده لکه دود رانه چاپېره

مصوره څومره ښکلې يم ولاړه
يو تصوير کړه د جمود رانه چاپېره

موري، موري خوب کې وينم جنتي يم
ملايکې د درود رانه چاپېره

بيا سکون دی، بيا عجبه خاموشي ده
خاموشي ده د سرود رانه چاپېره

Downloaded from: Aghalibrary.com

پیر محمد کاروان

غزل

تلوسه مې يو په دوه شوه تاته راغلم
مره د صبر مې ډيوه شوه تاته راغلم
تتېدل مې زده د اوښکو ستورو نه و
شپه د کال غوندې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مُغل و
زما مينه پښتنه شوه تاته راغلم
د زړګي په خم کې څاڅکي پاتې نه شو
هره اوښکه مې پياله شوه تاته راغلم
ما ساتله پټه مينه پټه نه شوه
د خوشبو غوندې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګوابښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغلم
د هجران غشي يې نور زغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
يو **کاروان** د ارمانو مې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

سعدالله فطرت

غزل

په زړه کې مې لوی غر د حوصلې و، خو اوس نه دی
له تا سره مې تار د يارانې و، خو اوس نه دی

يو ځل په ماشومتوب کې و يو زړه رانه مات شوی
ازار يې تر ځوانۍ په ما پسې و، خو اوس نه دی
هو ! ګرانه پرې بې حد او اندازې ومه اوس نه يم
هو ! ګران راته بې حد او اندازې و، خو اوس نه دی
ته خويندو کې وې ښکلې او زه ورونو کې حسين وم
اوف، څه وخت و څه نوم مو د جوړې و، خو اوس نه دی
د مور د قبر سرته و ولاړ ماشوم ويل يې
رښا زمونږه کور په دې ډيوې و، خو اوس نه دی
منم مونږ دوه وجوده و، خو ساه راکې يوه وه
يو څوک مې زړه ته دومره ډېر نږدې و، خو اوس نه دی
نن ته هم پرې بې پامه بې سلامه شولې تېره
همدا زړه مې پاچا د زمانې و، خو اوس نه دی

فطرت مې يو وخت څمکه و، يارن به ګرځېدل پرې
فطرت مې يو وخت دومره د فايدې و، خو اوس نه دی

Downloaded from: Aghalibrary.com

محراب ګل مخلص

غزل

نوري به نه راولم ځکه اند ښني زړه ته
چې زه لوېدلی یمه وخته د هغې زړه ته

داسې ولاړه یې زما لحظې لحظې زړه ته
لکه یوسف چې و ولاړ د زلېخې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم په مینه یادوې زړه ته
پوهېږم اوس مې هم کوې بلا کیسې زړه ته
په سرو سکروټو خو مزل دومره اسانه نه وي
چې ته په کوم هُنر زما راکېوتې زړه ته
حالات چې داسې نن د کرکې سره اورونه شیندي
نو زه به خود ورلګومه دروازې زړه ته
یمه حیران چې تا له کومې تجربې کار واخېست
یمه حیران چې څنګه راغلې زمانې زړه ته

محرابه اوس به نو د چا دروازه وټکوم
چې راسره یوسئ د هیلو جنازې زړه ته

نادر دانش

غزل

ما سترګو کې وساته لېمه رانه چا پېره که
اوښکه یم پرېوځمه باڼه رانه چا پېره که

زه خو به د تلو په وخت سر ستا تر اوږې در وړمه
نور دې نو بیا غبرګ لاسونه ته رانه چا پېره که
توري توري زلفې دې په توره شپه کانې کوي
څه خوري وري که په ما څه رانه چا پېره که
زه به دې په تورو د غزلو کې رانغاړمه
ته دې د خوږې مینې خواږه رانه چا پېره که

سترې له روزګار یمه **دانش** درنه دمه غواړم
لېچې د سهار تر لمر خاته رانه چا پېره که

Downloaded from: Aghalibrary.com

اسیر مشوانی

غزل

د ګل غوندې ټاټوبی چې مې وران دی، زړه مې وران دی
د هر سړي په مخ باندې خپګان دی، زړه مې وران دی

وطن لپاره تیره هم په بله باندې نه ږدو
خو جنګ راته د هر څه نه اسان دی، زړه مې وران دی

که ما نه څوک د خپلو تقاضو پوښتنه وکړي
نو زه به وایم سوله مې ارمان دی، زړه مې وران دی

د دومره سوال زاریو باوجود هم راوینښ نه شو
توبه توبه، دا څه قسم وجدان دی؟ زړه مې وران دی

باور وکړه! په مینه کې تر ژوو میدان وړی
باور وکړه! په نوم باندې انسان دی، زړه مې وران دی

مجبوره یو ***اسیره!*** چې نازونه ورله یو سو
نو څه وکړو د ښکلو چې دوران دی، زړه مې وران دی

Get More e-books from www.Aghalibrary.com
Aghalibrary - Digital Library